

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanipla plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznani jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nemško-avstrijska zveza.

Oficijozni glasili avstrijske in nemške vlade sta ob isti uri dne 3. februarja razglasili dokument, kateri bode ne le po celi Evropi, temveč po vsej zemlji vzbujal največjo senzacijo in ki utegne postati v zgodovini tako imeniten, kakor novoletne besede Napoleona III. l. 1859, ali kakor Menčikova povrha suknja l. 1853. Odkrita je zdaj svetu pogodba, o katerej se je vedelo, da je bila nekda sklenena, a kako se glasi, za katere slučaje da velja in proti komu je naperjena ta zveza, vse to smo avtentično poizvedeli še le dne 3. februarja t. l., dasi je pogodba bila podpisana na Dunaji že pred več ko 8 leti, dne 7. oktobra 1879. l.

Pogodba pa se glasi:

Glede na to, da Njijini velečastvi cesar avstrijski, kralj ogerski, in nemški cesar, kralj pruski, morata zmatrati za Svojo neodvnljivo dolžnost, v vsacih okolščinah skrbeti za varnost Svojih držav in mir Svojih narodov;

glede na to, da bodeta mogla oba vladarja, kakor za prej obstoječe zvezne ustave, s trdno zvezo obeh držav, ložje in uspešneje izvrševati to dolžnost;

glede na to, da bi tesna zveza Avstro-Ogerske nikomur ne pretila, pač pa more utrditi po Berolinskih stipulacijah ustanovljeni evropski mir, sta se odločila Njijini velečastvi cesar avstrijski, kralj ogerski, in cesar nemški, da

skleneta zvezo miru in mejsebojne obrambe, hkratu slovesno obetajoč, da nečeta Svoji često defenzivni zvezi v nobenej meri kedaj dodati agresivne tendencije.

V ta namen sta Njijini velečastvi imenovali Svojima pooblaščenca:

Njega velečastvo cesar avstrijski, kralj ogerski,

Svojega tajnega svetnika, ministra cesarske hiše in vnanjih zadev, felmaršal-lieutenanta Julija

grofa Andrassy-ja pl. Esik-Szent-Kiraly in Kraszna-Horka itd.

Njega velečastvo nemški cesar

Svojega izrednega in pooblaščenega veleposlanika, general-lieutenanta princa Henrika VII. Reuss itd. itd., ki sta se danes zjedini na Dunaji in po izmenjavi svojih dobrih in veljavnih spoznanjih pooblastil sporazumela to-le:

Član I.

Ko bi nepričakovano in proti volji obeh visokih kontrahentov jedno obeh držav napala Rusija, sta zavezana oba kontrahenta pomagati drug drugemu z vso vojno silo Svojih držav in potem sklepati mir le skupno in sporazumno.

Član II.

Ko bi jednega kontrahentov napala kaka druga vlast, se zavezuje drugi kontrahent, da ne bode pomagal napadovalcu, ampak se bode držal dobrohotne nevtralnosti proti svojemu sokontrahentu.

Ko bi pa v tacem slučaju napadajočo vlast podpirala Rusija, bodi si v obliki aktivne pomoči, bodi si z vojaškimi naredbami, katere bi pretile napadenemu, stopi v članu I. te pogodbe določena zavezanost mejsebojne pomoči z vso vojno silo v veljavo in potem se bodeta oba visoka kontrahenta skupno vojevala do skupnega sklepanja miru.

Član III.

To pogodbo imata zaradi njenega mirovnega značaja in da se ne bode kako napak tolmačila oba kontrahenta tajno ohraniti in se bode sporočila kakej tretjeji vlasti le, če se oba kontrahenta o tem sporazumita in posebe dogovorita.

Oba visoka kontrahenta se nadejata vsled mišljenja carja Aleksandra, izraženega pri shodu v Aleksandrovi, da ruska oboroževanja v resnici neso preteča in da torej ni povoda sedaj komu naznanjati pogodbe; ko bi se pa proti pričakovanju pokazalo, da je to upanje bilo napačno, bi oba kontrahenta zmatrala za dolžnost lojalnosti, da vsaj zaupno sporočita carju Aleksandru, da se bode zmatral napad na jednega kakor bi bil naperjen proti obema.

V potrjenje tega sta oba pooblaščenca se lastnoročno podpisala in pritisnili svoje grbe.

Zgodilo se je na Dunaji, dne 7. oktobra 1879.

(L. S.) Znam.: Henrik VII. Reuss.

(L. S.) Znam.: Andrassy.

„Wiener Abendpost“ pristavlja:

„Vladama avstro-ogerske monarhije in Nemčije zdelo se je umestno objaviti dne 7. oktobra 1879 skleneno zvezo, da se naredi konec dvojbam, ki so se z raznih strani gojile proti njenim čisto defenzivnim intencijam in katere so se porabljale v razne namene. Obe zvezani vladi vodi v njijini politiki samo prizadevanje, da se ohrani mir in zabranijo po mogočnosti vsaka rušenja miru. Prepričani sta, da bode objavljenje vsebine njijine pogodbe, izključilo vsako dvojbo o tem in sta zagadel sklenili jo objaviti.“

Po jasnih besedah pogodbe je nemško-avstrijska zveza sklenena le v obrambo, je zgolj defenziva. Ravno tako jasno pa pogodba pové, da je zveza obrnjena proti Rusiji, kajti po I. članu se obe stranki zavežeta, da si bodeta druga drugi pomagali z vso vojno silo, ko bi Rusija napala jedno teh dveh držav. In tudi v II. in III. članu govori se le o Rusiji, od katere, kakor se kaže, pričakujeta Nemčija in Avstrija ofenzivo. Še to je karakteristično, da Nemčija ne zahteva avstrijske pomoči, ko bi napadena bila od kake druge države, namreč od Francoske. Samo za slučaj, ko bi mej takoj vojno Rusija se pridružila sovražnikom bodi si dejanski ali po vojnih pripravah, morala bi Avstrija stopiti v akcijo. S Francosko samo se torej Nemčija ne boji zgrabiti se.

Najbolj pa osvetljuje sedanji resni položaj III. člen, po katerem pogodba ostane tajna, dokler je upati, da oboroževanje Rusije ni grozljivo. Ko bi se pa ti nada ne uresničila, potem bi zaveznika imela za svojo dolžnost, carju Aleksandru vsaj zaupno naznaniti, da napad na jednega zaveznika zmatrata napadom na oba. Pogodba se pa ni samo tajno naznanila carju, kar se je gotovo zgodilo morda že pred jednim letom, temveč proglasila se je vsemu

LISTEK.

Otci in sinovi.

Roman.

Ruski spisal J. S. Turgenjev, preložil Ivan Gornik XVI.

(Dalje.)

Dokončavši sonato vprašala je Katja ne odtegnivši rok s tipk: „ali je dosti?“ Arkadij dejal je, da je ne sme dlje mučiti, ter začel z njo govoriti o Mozartu. Vprašal jo je, če je ona sama izbrala to sonato ali če jej jo kdo priporočil. A Katja odgovarjala mu je le kratko, skrila se je, pritajila. Kadar se jej je to zgodilo, ni bila dolgo spet odkrita; celo njen obraz imel je tedaj nekak trd, skoro top izraz. Bila ni bojzljiva, a nezaupljiva in nekoliko plašna radi vzgoje njene sestre, česar, seveda, ta ni opazila. Arkadij končal je s tem, da je poklical povrničnega se Tifi, ter ne v zadregi gladil ga po glavi z blagim smehljajem. Katja lotila se je zopet svojih cvetic.

Bazarov pa se je mej tem mučil ter mučil. Ana Sergějevna kvartala je izvrstno, tudi Porfirij Platonič ni se hotel udati. Bazarov izgubil je; dasi ni bilo mnogo, vender mu ni bilo ljubo. Pri večerji začela je Ana Sergějevna zopet govoriti o botaniki.

— Pojdiva jutri za rana na sprehod, dejala mu je: — izvedeti hočem od vas latinska imena poljskih rastlin in njihova svojstva.

— Čemú vam bodo latinska imena? vprašal je Bazarov.

— Povsod je treba reda, odgovorila je.

— Kako čudovita ženska je Ana Sergějevna! vskliknil je Arkadij, ko sta bila s prijateljem v odmenjeni jima sobi.

— Da, odgovoril je Bazarov — baba ima nekaj možgan. No, izkusila je že marsikaj.

— V kakem zmislu to govoriš, Evgenij Vasiljič?

— V dobrem zmislu, v dobrem, dragi bratec moj, Arkadij Nikolajič! Preverjen sem, da s svojim imenjem odlično ravna. Čudo pa — ni ona, nego njena sestra.

— Kako? Ta drobna stvarica?

— Da, ta drobna stvarica! To je še sveže in nedotakneno in sramljivo in molčeče in vse, kar hočeš. Te bi se človek lotil! Iz te še storiš, kar hočeš; a ona — je prava premetenka!

Arkadij ni Bazarovu ničesar odgovoril, in oba legla sta spat, vsak s svojimi posebnimi mislimi.

Tudi Ana Sergějevna mislila je tisti večer o svojih gostih. Bazarov jej je ugajal, ker ni koke-toval in tako rezko sodil. Videla je v njem nekaj novega, česar doslej še ni srečala, in bila je radovedna.

Ana Sergějevna bila je precej čudno bitje. Ne imejoč nikakih predsodkov, ne imejoč niti nikake silne vere, zbalala se ni ničesar, pa tudi lotila se ni ničesar. Videla je mnogo jasno, mnogo jo je zanimalo, in nič jo ni zadovoljilo, javljane niti popolnega zadovoljenja ni hotela. Njen duh je bil delaven in ravnodušen ob jednem; njen sum utešil se ni nikedar popolnoma, a tudi vznemirjal je ni nikedar. Ako bi ne bila bogata in nezavisna, morebiti bi se vrgla v valovje življenja, izpoznala bi strast... A živila je lahko, da si jej je bil časih dolg čas, in proživljala je dan za dnevom ne hiteč in le izredka se vznemirjaje. Zapeljive slike zablščale so tudi pred njenima očesoma časih, a oddahnila se je, če so izginile in žalovala ni za njimi. Fantazija zanašala jo je celo preko tega, kar je po zakonih navadne morale dovoljenega, a tudi tedaj plala je kri tiho po njenem čarobno-stasnem — in mirnem telesu. Dogajalo se je, če je stopala iz lepodišeče kopelji vsa topla in raznežena, da je začela sanjati o ničnosti življenja, o njega gorji, muki in zlu... Duša njena napolni se z nepričakovano smelostjo, vskipi v blagem stremljenju, a lahek vetrec zaveje skozi poluzaprto okno, in Ana Sergějevna se strese in toži in se celo jezi, le jedno zdi se jej potrebno v tem trenutku: da bi ne vel do nje ta grdi veter.

(Dalje prih.)

svetu v dokaz, da zaveznika oboroževanje Rusije zmatrati pretečim. Iz tega objavljenja nam je pa nadalje sklepati, da tajno naznanilo do carja ni imelo pričakovanega uspeha in da je Rusija navzlic znani jezi nemško-avstrijski nadaljevala oborožiti se in kopičiti svoje vojake ob nemško-avstrijske meji. Da li bode javna razglasitev imela boljši uspeh nad tem dvomimo, čeprav želimo z vsega srca, da se ohrani mir.

Neopravičen napad.

Naš uradni list je dne 1. februarja t. l. spregovoril o novem tarifu za advokate ter porabil to priliko, da je na nečuden način pretiral resnične razmere ter užgal sovraštvo proti odvetniškemu stanu, o katerem je znano, da ni priljubljen, ker je ravno odvetniški posel tak, da si pri najboljši volji simpatij pridobiti ne more. Kdor pravdo zgubi, upije nad odvetnikom, naj ga je že branil ali pa napadal!

Nezaslišano pa je, da uradni list hujška proti stanu, kojega potreba je izkazana po zgodovini in v katerega sredi je delovalo toliko odličnih mož, ki so bili velikega pomena za razvitje javnega življenja v naši državi.

Če bi mi pisali o kakem drugem stanu na ta način, kakor je pisal uradni list o odvetnikih dne 1. februarja 1888, ne bi se čudili, ko bi nas državno pravdnistvo brez dvojbe zapečatilo dalo, sklicevaje se na § 302 obč. kaz. zak.

Ali skoki našega uradnega lista uživajo že od nekdaj nekako žalostno slavo, zategadelj menimo, da se je slavno državno pravdnistvo, ki je sedaj vendar tako silno pazljivo, nalašč spat uleglo, češ, da sedaj pred pustom itak ne bode nihče resnosti prisojal članku, ki tako jasno nosi na svojem čelu signaturo predpustne dobe.

Tudi mi bi se s tem člankom ne pečali, če bi se v njem ne izraževala prehudobna volja, ter se ne šopirila v njeni družbi tako silovita nevednost.

Na drugo stran pa je gotovo hotel vladni list trditi, da so razmere v naši kronovini take, kakor je v članku brati, ker bi sicer uradni list naše naše kronovine ne objavljaj tacega javkanja!

Pred vsem se pisari, da računijo naši odvetniki, če se jim o stranki kaj sanja, 10 gld. in če pred dežjem zbeže h klijentu pod streho. 20 gld.

Pograbil je naš člankar te date iz znanih anekdot, ki se navadno pripovedujejo pri pivski mizi ter spadajo mej tiste smešnice, kakor se pripovedujejo o vsakem stanu posebej.

Pri tem pa je uradni pisec popolnoma prezrl, da je vsaki stranki dovoljena pravica, če z računom odvetnikovim zadovoljna ni, zateči se k sodišču ter prositi, da naj sodišče samo določi in ugotovljeni znesek, naj stranka advokatu poplača.

Uradni list torej s o di š č e m indirektno očita, da določajo odvetnikom za sladke sanje po 10 gld. in za dežnike pri plohi po 20 gld.

Menimo, da se kaj tacega še ni pisalo, kar svet stoji!

Goropadno nevednost pa kaže člankar, če trdi da si odvetnik za malotno tožbo uračunati sme po 9 gld., in da dobi za malotno obravnavo samo več kakor 13 gld. Če bi se ta mož pač potrudil v starodavne Ljubljanske Križanke, potem bi pri vsaki priliki lahko opazil, da se odvetniku za malotno tožbo in obravnavo po sodišči določi navadno nekaj čez 4 gld. V tem znesku pa so obseženi tudi kolki, uročnine itd., kar znaša vse skupaj kake 2 gld.

Vidi se, da uganja naš uradni list gole predpustne šale, gole predpustne burke in da moramo o njegovem članku spregovoriti samo zategadelj, ker se hudobna volja, s katero je spisan, prikriti ne da. Tarifa odvetniki slovenski nikdar zahtevali neso, pač pa so odvetniki v večjih nemških mestih in posebno na Dunaji vedno zdihovali po njem. Nemške odvetniške zbornice so leto za letom napadale justično ministerstvo z resolucijami, da naj se uvede tarif; izmed naroda samega pa se neso oglašale take resolucije! Novi načrt o tem tarifu ušlo je justično ministerstvo le zategadelj, da je vendar enkrat nekoliko ustreglo tistim večinoma židovskim — željam ki so se izraževale po nemških odvetniških zbornicah.

Ne v namenu, da bi se odpravilo odiranje in zatiranje naroda, temveč le v namenu, da bi se za služek Dunajskim advokatom, ki se pomnožujejo vsako leto, kakor gobe po dežji, nekoliko bolj šal, predložil se je novi načrt, kojega posebno Dunajski advokati s posebno radostjo pozdravljajo. To je resnica, in ničesar drugega ne!

Resnica pa je tudi, da bodo valed tarifa samo odvetniki na boljsem, narod pa na slabšem.

Po tarifu plačati se mora skoro vsak korak, dihlej, ki ga napravi odvetnik. Konečno pa se napravi iz malih zneskov račun, ki bode mnogo višji, kakor so bili dosednji računi! Stranka pa bode morala plačati vse, ker bodo sodniku roke vezane, tako, da ne bode imel pravice računa po svojem preudarku ponižati, kakor ga je smel do sedaj ponižati.

Mi nemamo naloge braniti odvetniškega stanu. Ta naj se brani sam, ko ima vendar svojo korporacijo, ki naj čuje, da se interesi stanu po blatu ne vlačijo.

Smemo se pa izreči proti temu, da uradni list nalašč resnico zavija in da fanatično hujška proti stanu, ki ima tudi za nas Slovence mnogo pomena, ter si je stekel obilo zaslug za narodno probujenje!

Konečno pa prosimo slovenske državne poslanca — in to nam je bil glavni vzrok, da smo o tej umazani zadevi spregovorili! — da naj delujejo na to, da se bode novi tarif omejil na mesta, ki imajo 50.000 prebivalcev. Kdor pozna prave razmere, pripoznati mora, da se posebno mej Slovenci ne kaže potreba po tem tarifu, ki bode služil, kakor rečeno, le odvetnikom v korist, ne pa klijentom. Kdor ne veruje, naj počaka! Življenje bi zastavili, da se bode že v prvem letu, ko bode tarif upeljan, oglašalo od vseh krajev ljudstvo proti njemu in da ne bode čutilo tistih nebes, o katerih sanjari naš vladni člankar.

—r.

Govor poslanca Jermána

v štajerskem deželnem zboru dne 17. januarja 1888 v debati o slovenskih uknjižbah.

(Konec.)

Ne glede na §. 13 sodnega reda je še justični dvorni dekret dne 22. decembra 1835, ki se je naznanil vsem apelacijskim sodiščem in z dekretom dvorne pisarne dne 13. januarja 1836 objavil vsem deželnim vladam. Tam stoji v §. 7. sledeče: „V javne knjige se upisujejo v prevodu pisma, ki neso pisana niti v sodnjem niti v kakem drugem deželnem jeziku.“ Potem so se mogla že tudi poprej, od 1836. leta sem pisma uknjiževati v zemljiško knjigo v enem deželnih jezikov. Pod uknjiženjem se do 1851. leta ni to razumelo kakor sedaj, ampak več. Sedaj se razume pod uknjižbo le to, kar pride v glavno knjigo. Poprej so bile pri sodiščih vezane pisemske knjige, v katere so se pisali prepisi predloženih originalnih pisem. Ta pisma so se v pisemsko knjigo pisala tudi v drugem ne le v sodnjem jeziku, potem takem so že tedaj mogle biti večjezične zemljiške knjige.

Prejšnja absolutistična uprava ni našla nobene javne kvare, nobene juridične zmešnjave v mnogojezičnosti zemlj. knjige. V resnici tudi te skrb neso opravilene. V okrožji Tržaške nadsodnije, kakor posnemam iz govora kranjskega posl. Kersknika se uknjižuje v štirih deželnih jezikih. Ni dolgo tega, ko bilo je brati v časnikih, da je predsednik Tržaške deželne nadsodnije odredil, da se nema več uknjiževati le v italijanščini, kakor se je poprej, temveč v onem jeziku, v katerem je pisana prošnja za uknjižbo.

Sedaj prehajam na od deželnega odbora le omejeno od večine posebnega odseka pa posebno podarjano nedovršenost slovenščine. Večina dela razloček mej pismenim jezikom, kateri imenuje „novoslovenski“, in „windiškim“ jezikom, ki je pravi jezik ljudstva. Najprej moram popraviti izraza „novoslovenski“ in „windisch“. Na Spodnjem Štajerskem je le jeden jezik in ta je slovenski. Ta jezik govori narod, pa je tudi pismeni jezik, ki se rabi v knjigah in časnikih. Beseda „slovenski“ je od 1850. leta sem oficijalno ime. Ker jo deželni zbor oficijalni zastop, imel bi rabiti le oficijalne izraze, drugih bi se pa moral izogibati. Razloček mej književnim in narodnim jezikom je bil pa pri vseh narodih. Rimski poljedelec govoril je gotovo drug jezik, kakor je bil oni, v katerem je imel svoje govore Ciceron, in je vprašanje, če je rimski kmet sploh Cicerona razumel. Tudi na nemškem Štirskem sta dva jezika, jedni govori narod v različnih dijalektih — jaz opozarjam na Hitzendorfski — in potem pismeni in literarni jezik. Če se hoče nemško učeno delo razširiti mej narodom, mora se spisati v popularnem jeziku, ker bi ga ne razumeli v literarnem jeziku.

Večina odsekov je rekla, da so mlajši juristi zmogni slovenskega pismenega in literarnega jezika.

S tem je dokazano, da se jeziku ne more nesposobnost očitati, ampak le onim, ki se ga neso naučili. To očita večina starejšim sodnim uradnikom in prebivalstvu. Naravno je, da ne zna kdo jezika, če se ga ni učil. Vsaka stroka, vsak poklic ima svojo terminologijo, svojo nomenklaturo, katere se treba naučiti. Zlasti ima uradni slog svoje posebnosti, ki neso navadne v jeziku, kateri govori prosti narod. Opozarjam vas le na besede: poziv, pritožba, opomin, oporekanje, pregled, ničnost itd. Komu izmed prostega naroda bi se zdelo, da imajo vsi izrazi skoro enak pomen, a strokovnjak ve, da so popolnem omejeni, ne pa identični izrazi. Od koga, ki ni strokovnjak, se ne more zahtevati, da bi poznal vse te besede, a če jih ne pozna, se iz tega še ne sme sklepati, da je neizobražen. Kaki strokovni znanosti se ne more očitati, da nema izrazov, če morda kdo teh izrazov ne pozna. Kolikor jaz vem, rekel je že Sancho Pansa, da bi stavil, da bi sveti oče ne znal očenaša, ko bi se ga ne bil učil. Ravno tako se morajo opustiti napadi na „novoslovenščino“. Ne vem, kaj ima pomeniti v daljnem odstavku vprašanje, če se ima „novoslovenščina“, ali „vindiščina“ zmatrati za deželni jezik. Jaz mislim, da se s tem ne misli, da bi narodni dialekt moral biti jezik zemljiščne knjige, ker bi se potem lahko logično sklepalo, da bi v nemških delih dežele moral biti dialekt prostega naroda, jezik zemljiških knjig, tako v okrožji Graške sodnije Hitzendorfski.

Tudi ugovor, da je zemljiška knjiga notranja uradna knjiga, da je zategadelj v njej mnogojezičnost izključena, tukaj ne velja, ker je zemljiška knjiga javna knjiga, ki je vsakateremu odprta. 388.000 štajerskih Slovencev bi bilo izključenih od pravice, da smejo pogledati v zemljiško knjigo, ko bi bila le nemška.

Z mnogojezičnostjo se nikomur ne zgodi krivica. Nemški in slovenski prebivalec more v katerem koli jeziku napraviti nlogo za zemljiško knjigo. V katerem bode pisana uloga, v tem bode dobil odlok, in v tem se bode uknjižilo. Tu se popolnem jednako godi jednemu kakor drugemu. Nemški prebivalec mora se s slovenskim odlokom ravno tako zadovoljiti, kakor slovenski z nemškim.

Ta mnogojezičnost je ustanovljena že dolgo let na Spodnjem Štajerskem; nevarnosti za pravico, zmote, pravde iz tega neso nastale, a se še odvrnejo, če vsakdo more pogledati v zemljiško knjigo, da se popolnem prepriča, kaka je stvar. Če bi bila jednojezičnost sredstvo, da se odvrnejo take pravde, bi na Gorenjem Štajerskem ne bilo nikacih taci pravd, ker bi bila zmota z jednojezičnostjo izključena.

V tem smo ob kratkem pojasnili nazore, ki so vodili pri nas sestavljanji svojega predloga. Manjšina se ni mogla pridružiti pravnemu ugovoru deželnega odbora in ga tudi ni mogla vzeti na znanje. Zanikanje odobrenja je vsebina predloga manjšine. Ključ za sporazumljenje tiči v jedini besedi „samo“.

S tako interpretacijo imajo ostati izključena druga izvajanja, kakor ona iz latinskega reka: „qui tacet consentire videtur“. Izogibali smo se dati našemu predlogu ojštrejšo obliko in prizadevali smo se biti stvarni in objektivni, mi ne maramo koga napadati, držali smo se le stvari, katero moramo braniti s svojega stališča in za katero se nam je boriti proti nasprotnemu stališču.

V tem zmislu je sestavljen predlog manjšine in prosim Vas v imenu manjšine odsekov, da mu pritrdite.

Predlog manjšine se glasi:

„Visoki deželni zbor naj sklene: Od odstavka sub margina: Uvedenje novih zemljiških knjig pag. 20 — 20 poročila o delovanju se vzame na znanje samo prvi odstavek sklicujoč se na izkaz v prilogi 4 o stanju del za napravo novih zemljiških knjig.“

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 5. februarja.

Vsi trije levičarski državnozborni klubi so se sporazumeli, da bodo vzajemno postopali proti **konfesionalni šoli**. Kakor se kaže, bode se vsa levica s protisemiti vred upirala konfesionalni šoli, dasi bi bili iz nekaterih prejšnjih izjav protisemitov lahko sklepali, da bodo protisemiti celó zadovoljni konfesionalno šolo. Agitacija proti konfesionalni šoli je jako živahna. Spodnjeavstrijsko obrtno društvo je sklenilo petico na zbornico poslancev proti konfesionalni šoli, ravno tako se je gremij trgovcev Dunajskih izrekel proti Liechtensteinovemu predlogu

in izvolil odsek, ki bode v tem zmislu izdelal petico na zbornico poslancev. Nemški listi objavljajo celo vrsto občin in političnih društev, ki so se izjavila proti konfesionalni šoli. Posebno mestne občine se izrekajo proti konfesionalni šoli. Tako se je proti konfesionalni šoli izrekel Graški mestni zastop. Trgovska zbornica v Olumuci se je tudi izjavila proti Liechtensteinovemu predlogu. Ravno tako tudi učiteljska zveza moravska. Poljski listi pa posebno odobravajo, da so tudi Poljaki v Črnovskem mestnem zastopu se bili pridružili nasprotnikom konfesionalne šole, ki bi bila velika nevarnost za bukovinske Poljake in katolike. V Bukovini je po poslednjem ljudskem številstvu 540.450 pravoslavni, 82.039 katolikov, 57.418 židov in 17.664 drugovercev. Po Liechtensteinovem predlogu bi dobila v šolah skoro vso oblast v roke pravoslavna duhovščina in odprla bi se na široko vrata rumunsko-pravoslavne propagandi. Gibanje za konfesionalno šolo se pa še le začne. Štajerski in gorenje-avstrijski konservativci so osnovali deželna odbora, da bodeta vodila agitacijo za konfesionalno šolo. Konservativci bodo pripravili tiskane formulare za peticije v vseh avstrijskih jezikih. „Grazer Volksblatt“ obžaluje, da se vlada še tako malo prijazno kaže Liechtensteinovemu predlogu, da bode treba le še siliti Gauča, da se sprijazni s konfesionalno šolo. Vlada naj bi vendar pogledala, kaj se godi v liberalnem taboru. Liberalci hoté pokopati vero. Boljše je pa malo preveč narodne jednostranosti, nego premalo vere. Nemškim konservativcem more biti le po volji, če se oficijozno zedinijo s Slovani in se ta zveza trdneja pokaže, nego kak ministerski stol.

Nemcem ne ugaja sanitetni zakon, kateri je sklenil češki deželni zbor. Pri poslednjem obnem zboru društvu nemških zdravnikov v Pragi, so so mnogi zdravniki jezili, da se bode od okrajnih zdravnikov zahtevalo znanje obeh deželnih jezikov. To bode škodovalo nemškemu zdravniku, ki ne znao češčine. Sklenila se je resolucija v tem zmislu. Na Češkem je prebivalstvo močno mešano in torej že praktična potreba zahteva, da mora zdravnik znati oba deželna jezika. Čisto naravno je torej, da se je ona določba vsprejela v zakon. Kar smešna je zahteva, da bi se odstranila nekaterim nemškim zdravnikom na ljubo, ki se neso potrudili, da bi se naučili češčine.

Vnanje države.

Podobna pogodba, kakor mej Avstrijo in Nemčijo, sklenila se je tudi z Italijo. Razlika je le v tem, da se slednji dve državi nista zavezali, pri-skočiti druga drugi z vso vojno silo. Ko bi nastala vojna mej Francozi in Nemci, zavezana je Italija postaviti 300.000 mož proti Francoski. Ko bi pa Francozi napali Italijo, mora pa Nemčija postaviti 300.000 mož na svojo zahodno mejo.

Okrožnica, katero je razposlal srbski minister notranjih zadev policijskim oblastvom, kako naj postopajo pri volitvah, je zadovoljila vse stranke. Naročil jim je, da naj se v volitve nič ne mešajo. Ko bi nastali izgrede, naj gredo redarji mirit se le, ke bode po nje poslal predsednik volilne komisije. Ko pa napravijo red, naj pa takoj zopet ostavijo volišče. — Liberalci bodo v vseh okrajih postavili svoje kandidate.

Bolgarski knez bil je v Vzhodni Rumeliji baje povsod z veliko naudušenostjo vsprejet. Obiskal je tudi Burgas, kjer so nedavno bolgarski emigrantje skušali napraviti ustajo. Včeraj se je knez imel vrniti v Sofijo — Na poti iz Sofije v Plovdiv se je baje nameraval atentat na kneza. Na železnici bili so odtrgali nekaj relsov, pa k sreči se je zasledilo. Zaprl so zaradi tega že več osob. Sodi se, da je bil prouzročitelj tega napada nek pravoslavni pop.

Ruska vlada se pogaja z belgijskimi kapitalisti in industriji, da bi napravili v Rusiji veliko tovarno za orožje. Družba imela bi kacega ruskega generala za predsednika, sicer bi pa bila popolnoma nezavisna. Za več let bi se jej dal privilegij in ko bi potekel privilegij, bi pa ruska država prevzela tovarno.

Rumunski vladni krogi so jako zadovoljni s tem, kar je minister Stourdza zvedel na Dunaji in v Berlinu. Sedaj je vlada v Bukureštu preverjena, da Avstrija in Nemčija simpatizujeta z Rumunijo in da se bodeta ozirali na njene interese.

Več **španskih** pisateljev je sklenilo poslati papežu zbirko najboljših literarnih španskih del tega stoletja. Hkratu bodo poslali izjavo, da odobravajo papeževe nauke ter se zavezujejo, da ne bodo ničesar pisali, kar se ne strinja z nazori Leva XIII. Mej omenjenimi pisatelji je več liberalcev.

Pri nadaljevanji debate o podaljšanju legislativne dobe v **nemškem** državnem zboru je Richter hudo kritikoval postopanje narodnih liberalcev. Leta 1867. so narodni liberalci bili za triletno legislativno dobo, sedaj so za petletno, ko pripadajo državnozbornski večini. Sedaj pa vendar nikakor ne kaže podaljševati volilne dobe, ko se je moč krone tako povečala, da že prav za prav državni kancelar ni več parlamentu odgovoren. Singer in Windthorst sta tudi pobijala podaljšanje legislativne dobe Benigsen je zagovarjal narodne liberalce proti Richterjevemu napadam. Heibldorf je pa zagovarjal podaljšanje legislativne dobe. — V pruskem deželnem zboru je pa stavil je poslanec Benda predlog, da se podaljša legislativna doba na pet let.

Domače stvari.

— (Premeščenje in imenovanje.) Sodnijski pristav, g. Emil Rizzolli, premeščen je iz Ribnice v Rateče. Auskultant g. Blaž Dolinšek imenovan je sodnijskim pristavom v Ribnici.

— (Odlikovanje.) Okrajni ranocelnik v Kranji, gosp. Josip Steinmetz, dobil je v priznanje svojega večletnega delovanja zlati zaslužni križec.

— (Neopravičeni napad,) s katerim se je uradna „Laibacher Zeitung“ spravila na odvetniški stan, vzbudil je opravičen odpor od strani korporacije same. Včeraj šli so kranjske odvetniške zbornice predsednik dr. Suppantšitsch, podpredsednik dr. Moschë in odbornik dr. Papež k deželnemu predsedniku baronu Winklerju ter odločno zahtevali satisfakcijo za obrekovanje, ki iz vladnega organa leti na odvetnike. Kakor čujemo, se je dala obljuba, da napadani stan dobi zadoščenje.

— (Zabavni večer Pisateljskega društva) v soboto zvečer je bil prav živahen. Predsedoval je g. prof. Orožen. Jako zaminivo berilo nam je opisovalo neko pomorsko mesto. Društveni predsednik g. dr. Vošnjak je naznanil, da je društvo pristopil kot ustanovnik g. veletržec J. Gorup, kar so društveniki z živahnimi živoklici na znanje vzeli. Potem je g. dr. Vošnjak kazal star na Štajerskem Pohorji najden slovenski rokopis raznih pesni, največ pobožnega zapopadka, s katerim je vzbujal pravo senzacijo, dokler ni g. prof. Levec dokazal, da rokopis ni iz leta 830, temuč iz leta 1830. Izborni kvartet nas je razveseljeval z ubranim petjem. Nabirati se je potem začelo za Levstikov grobni spomenik, katerega bode postavilo „Pisateljsko društvo“ iz doneskov Levstikovih častilcev. Oklic priobčimo v prihodnjem listu. Kratkočasne notice sta povedala gg. prof. Orožen in Zagorjan. Prihodnjemu večeru, ki bode v soboto dne 10. februvarja, predseduje g. prof. Pintar Berilo je preskrbljeno.

— (Šolnina na kranjskih gimnazijah) je znašala za 1886/87. leto 19. 147 gld. mimo 12.366 gld. za l. 1885/86. Vsled zvišane šolnine so torej učenci na gimnazijah, oziroma njihovi roditelji morali 6.781 gld. več plačati, nego prejšnja leta. S tem znaskom bi se gimnazija v Kranji lahko ohranila. Največ šolnine, 14,250 gld. se je plačalo na Ljubljanski gimnaziji.

— (Osepnice.) V zadnjih 24 urah za osepnici zbolelo 1 moški, 1 ženska, 1 otrok. Ozdravela 1 ženska, 1 otrok. Umrla: 2 moška.

— (Umrla) je danes jutraj gospa Hedvika Gallé, soproga gosp. Viktorja Galléa, v 35. letu dobe svoje.

— (Nov list) začel je izhajati v Starem trgu pri Slov. Gradci. Imenuje se „Nebeški vert. Listek s podobami za otroke.“ List izhaja dvakrat na mesec, 1. in 15. vsakikrat 8 str. obsežen in stoji za vse leto s pošto vred 85 kr. Izhajal bode poleg slovenskega tudi v češkem, poljskem, hrvatskem, madjarskem, holandskem, francoskem in nemškem jeziku ter se bode prva številka, kakor naznanja uredništvo, razposlala v 100.000 izvodih. List ureduje in zalaga Josipina Jurik, ki mu je tudi lastnica, tiska ga Šeber v Postojni.

— (Jos. Stritarja zbrani spisi.) Izišel je 32. snopič. Nadaljuje se podoba „Najemnina“ in pričinja podoba iz kmetskega življenja: „Rejenka“.

— (Prememba v posesti.) Nekdaj Gregoričev mlin pod Šmarno goro kupil je na dražbi g. Anton Knez iz Šiške za 2785 gld.

— (Tržaški „Sokol“) imel je dne 2. t. m. občni zbor, na katerem so bili voljeni: Starosta Ivan Mankoč. Odborniki: Detela Ivan, Furlanič Sava, Grebenc Vekoslav, Inamo Fran, Kalister Vekoslav, Kariž Ferdo, Polič Fran, Turk Rudolf. Namestniki: Bartelj Srečko, prof. Mandić Mate in Ponikvar Fran.

— (Ogenj.) Iz Borovnice se nam piše: Dne 4. t. m. v jutro jelo je goreti na Zavrhu, dobro uro oddaljenej vasi nad Borovnico. Predno so še ogenj opazili, bil je že hlev Matije Roglja, v katerem je bilo 14 goveje živine, popolnoma v plamenu in z veliko silo in nevarnostjo posrečilo se je na pol opravljenemu in bosemu gospodarju, rešiti desetero živine; četvero živinčet poginilo je v strašnem plamenu in dimu v groznih mukah. Žalostno je bilo posebno videti na verigi privezanega psa, ko mu je jel švigati plamen okoli njegovega bivališča in se mu je jel kožuh vnamati: tudi tega

ni si upal nihče več rešiti in zvesta žival poginila je mej strašnim cviljenjem in tulenjem. Poleg hleva stoječo hišo, katera je tudi že dvakrat ali trikrat jela goreti, rešili so vendar z velikim naporom na pomoč prišedši sosedje. Škoda je precejšnja, ker zgorela je poleg hleva in četvero živinčet tudi vse na hlevu spravljena mrva in nekaj orodja, a zavarovan je bil samo hlev za malo svoto 200 gld. pri Graškej zavarovalnici. Kako da je ogenj nastal, se do zdaj še ne vé. Goreti je jelo mej 2. in 3. nro jutraj.

— (Ogenj) Iz Škofje Loke se nam piše: Po neprevidnosti neke dekle nastala bi kmalu velika nesreča na tukajšnjem Gradu. Nosila je namreč „živ“ pepel v neko klet v tamošnje zaboje. Pepel se je v zaboji vedno bolj unemal in zaboj je bil kmalu v ognji. Klet je bila dobro zaprta. Zaradi tega ni mogel ogenj dobiti duška in tako se tudi ni mogel dalje širiti. A ko so ljudje ogenj v kleti zapazili in so odprli vrata, švignil je zubel do stropa. V istem trenutku bil je ves grad polen dima. Hitro so bili vsi jetniki izpušeni, da bi pomagali gasiti. Da se ni večja nesreča zgodila, zahvaliti se je obožanemu stropu, in prostovoljne požarni brambi, katera je bila takoj na lici mesta in je storila svojo dolžnost v polni meri.

— (Zmrznil je) pred dobrim tednom posestnik Merkun iz Rakitne, vračajoč se pozno v noč iz Preserja gotovo tudi malo natrkan domov. V hudem mrazu in po jako slabej poti prišel je že do vrha hriba in jutraj zgodaj našla sta ga dva Rakičana komaj četrt ure od Rakitne v snegu ležečega in tudi še živega; a predno sta ga do bližnje hiše privedla, izdihnil je svojo dušo.

— (Divjega merjasca,) 180 kilogramov teškega, ustrelili so pretekli ponedeljek pri Slovenski Bistrici v Sternbergerjem lovu.

— (Večerno zabavo), priredi vesela družba Pivških narodnjakov v korist šotski družbi sv. Cirila in Metoda v Št. Petru v „Narodni gostilni“ gosp. Iv. Korošca na debeli četrtek dne 9. februvarja 1888. Veselični red: 1. Pozdrav povabljenih. 2. A. Nedved: „Zvezna“, moški zbor. 3. „Jeftejeva prisega“, deklamacija. 4. „Hej Slovani!“ moški zbor. 5. „Lovska burka“, zabavno berilo. 6. Dr. G. Ipavec: „Mrak“, mešani zbor. 7. Igra na citre. 8. A. Hajdrih: „Jadransko morje“, moški zbor. 9. Prosta zabava, šaljiva loterija, godba. Začetek ob 8. uri zvečer. Ustopnina za gospode 60 kr. za rodbine 1 gld. Preplačila se hvaležno vsprejmo. Gledé na domoljubni namen zabave prosi obilne udeležbe veselični odbor. Ustop je dovoljen samo povabljenim.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 6. februvarja. „Standard“ misli, da bodeta sedaj Avstrija in Nemčija od Rusije zahtevali pojasnil o nagibih za oboroževanje.

Peterburg 5. februvarja. Listi razpravljajo objavo avstrijsko-nemške pogodbe razmerno mirno dostavljajoč, da, ako ima objavljenje res naznanjenjv svrhu, Rusiji ne treba drugega, nego počakati na dejanske dokaze. — „Journal de St. Petersburg“ piše: Želeti bi bilo, da objavljenje doseže nameravano svrhu, to je ohranitev miru. — „Petersburskija Vedomosti“ upajo, da se bode ruski diplomaciji posrečilo, Rusije mejnarodne razmere napraviti prijaznejše.

Berolin 5. februvarja. Državnega zbora ponedeljska seja, na katere dnevnem redu sta posojilo in brambena predloga, prične ob 1. uri popoldne. Misli se, da bode knez Bismarck pričel diskusijo. Za njim bodeta menda govorila Benningsen in Windthorst.

Bruselj 5. februvarja. „Nord“ pravi v dostavku po sklepu lista, da ni lahko razumeti, kako bi objavljenje avstrijsko-nemške pogodbe koga moglo pomiriti, če tudi je želeti, da bi objavljenje imelo mirne posledice, kar pričakujejo v Berlinu in na Dunaji.

Dunaj 6. februvarja. „Correspondenz-Bureau“ je poblaščen izjaviti, da je nekega Dunajskega lista današnja vest ob ostavki vojne ministra Bylandta izmišljena.

Pariz 6. februvarja. Nekateri listi zahtevajo zvezo Angleške, Francoske in Rusije kot odgovor na tripelalijanco.

Pariz 5. februvarja. Avstrijsko-nemške zvezne pogodbe objava napravila močen utis. Evropski položaj zmatra se sploh jako opas-

nim. „Tempt“ meni, da treba počakati na govor Bismarckov.

Rim 6. februarja. „Esercito“ priporoča v oči gled sedanjemu evropskemu položaju, da se večina italijanskih vojakov iz Afrike odpokliče.

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192—222)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Loterijske srečke 4. februarja.

Na Dunaji: 66, 8, 3, 82, 86.
V Gradci: 39, 30, 55, 36, 45.

Umrli so v Ljubljani:

3. februarja: Andrej Hvala, hlapec, 44 let, Trnovski pristan št. 10, za kozami. — Jovana Svetek, mesarja hči, 36 let, sv. Petra cesta št. 56, za jetiko.
4. februarja: Urša Bonač, prodajalka, 32 let, sv. Petra cesta št. 42, za kozami.
5. februarja: Janez Skraba, delavec, 31 let, Karolinska zemlja št. 15, za kozami. — Andrej Verčič, paznik, 52 let, Hrenove ulice št. 13, za jetiko. — Liza Rapuš, delavka hči, 3 mes., Poljanska cesta 25, za jetiko. — Fran Hromotka, delavec, 38 let, Kravja dolina št. 1, za Brightovo boleznijo. — Marija Kozjek, delavka hči, 11 let, Irška cesta št. 35, za jetiko.
6. februarja: Ignac Cankar, krojača sin, 8 dni, sv. Petra cesta št. 52, za otročjem krčem.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm.
4. febr.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	738.6 mm. 734.8 mm. 734.0 mm.	—13.8° C —2.0° C —3.6° C	brezv. sl. jz. sl. vzh.	megla obl. obl.	0.00 mm.
5. febr.	7. zjutraj 2. popol. 9. zvečer	733.5 mm. 732.3 mm. 730.0 mm.	—9.0° C —3.0° C —2.8° C	sl. vzh. sl. jug. sl. szh.	d. jas. jas. d. jas.	0.00 mm.

Srednja temperatura — 5.1° in — 2.9°, za 4.3° in 2.3° pod normalom.

Dunajska borza

dne 6. februarja t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	—	danes
Papirna renta	gld. 77.35	—	gld. 77.05
Srebrna renta	79.00	—	78.35
Zlata renta	107.75	—	106.50
5% marcna renta	92.35	—	91.80
Akcije narodne banke	868.00	—	863.00
Kreditne akcije	266.00	—	266.50
London	126.95	—	127.00
Srebro	—	—	—
Napol.	10.04 1/2	—	10.05
C. kr. cekini	5.98	—	5.98
Nemške marke	62.27 1/2	—	62.27 1/2
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	130 gld.	— kr.
Državne srečke iz l. 1864	100	165	—
Ogerska zlata renta 4%	96	10	—
Ogerska papirna renta 5%	82	45	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	—	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	117	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	127	25	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	98	80	—
Kreditne srečke	100 gld.	176	50
Rudolfove srečke	10	19	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	98	75
Tramway-drust. velj. 170 gld. a. v.	210	—	—

Zahvala.

Žalosti potrti vsled nenadomestljive izgube svojega preljubljenega očeta, oziroma soproga, gospoda

GAŠPERJA ŠUSTERŠIČA,
vinotrzca in posestnika na Glincah,

izrekamo tem potom najtoplejšo zahvalo vsem onim, ki so nam ustno ali pisмено izjavili svoje tolažilno sočutje mej boleznijo in povodom smrti dragega ranjkega; zlasti pa č. č. gg. oo. frančiškonom, velečastnej duhovščini, slavnej požarneji brambi na Viču, darovateljem prekrasnih vencev in sploh vsem, ki so izkazali umrlemu zadnjo čast, spremivši ga do hladnega groba.

Na Glincah, dne 5. februarja 1888.

(93)

Žalujoci ostali.

Dober prostor za kovača

odda se v Kranji pod mestom h. št. 8, zraven dobi tudi vse kovaško orodje in dve sobi za stanovanje. Lahko je oženjen ali samec. Najemščina je 80 gld. na leto. — Dela bode dovolj, ker Kranj potrebuje dobrega kovača. (91-1)

Št. 637 l. 1888.

(90)

Razglas.

Sklicevaje se na razglasilo c. kr. deželne vlade za Kranjsko z dne 16. decembra l. 1887 št. 3481/Pr. in na deželne vlade ukaz z dne 9. decembra l. 1887 št. 3346/Pr. (deželni zakonik št. 30 in 31 l. 1887) se naznanja, da je deželni odbor deželno naklado

- od porabljenih likirjev in od vseh oslajenih opojnih tekočin po 6 gld. od hektolitra,
- od vseh drugih porabljenih žganih opojnih tekočin pa po stopinjah 100delnega alkohola metra po 18 kr. a. v. za vsako hektolitersko stopinjo —

za čas od 1. februarja l. 1888 pa do 31. decembra l. 1888 gospodu Antonu Stare-tu, posestniku v Mengšu, v zakup dal, katerega zastopa v vseh zadevah zakupa in poberanja te deželne naklade gospod Jožef Dekleva, vodja užitninskega zakupnega društva v Ljubljani.

Sklicevaje se na razglas deželnega odbora od 31. decembra l. 1887 št. 9213 se vsem županstvom naroča, da imajo imenovanega zakupnika, oziroma njegovega pooblaščenca gospoda Jožefa Dekleva in njegove postavljene pri vseh opravilih pri poberanju te deželne naklade po predpisih ukaza c. kr. deželne vlade za Kranjsko od 9. decembra l. 1887 št. 3346/Pr. podpirati ter njim na zahtevanje zaščite županstva dajati.

Za vsprejemanje zglasil in plačil te deželne naklade določeni so sledeči kraji, in sicer:

V okraji Senožskem: Senožče in Razdrto;
Postojnskem: Postojna in Sv. Peter;
Logaškem: Logatec, Planina in Cerknica;
Idrijskem: Idrija, Žiri in Črni vrh;
Vrhnjskem: Vrhnika, Borovnica in Polhovi grade;
Velike Lašče: Velike Lašče;
Kočevskem: Kočevje, Srednja vas, Koprivnik, Novi Lazi, Kostel, Osivnica in Draga;
Kostanjeviškem: Kostanjevica in Št.-Jernej;
Mokronoškem: Mokronog, Škocjan in Šent-Rupert;
Črnomaljskem: Črnomelj;
Krškem: Krško, Raka in Krška vas;
Trebanskem: Trebnj;
Žužemperškem: Žužemperk, Hine;
Zatiškem: Šent-Vid, Krka, Višnja gora;
Brdskem: Pr-voje, Trojane, Moravče, Dol;
Kranjskem: Kranj, Šent-Jur, Tupalče;
Škofja loka: Škofja loka, Gorenja vas, Železniki;
Ljubljanska okolica: Ljubljana, Šent-Vid, Černduče, Medvode, Zalog, Šmarje, Studenec, Brezovica;
Vipavskem: Vipava;
Ilirsko Bistriškem: Il. Bistrica;
Ložkem: Lož;
Ribniškem: Ribnica;
Novomeškem: Novo mesto;
Metliškem: Metlika;
Radeškem: Radeče;
Litijem: Litija in Zagorje;
mesto Ljubljansko: Ljubljana;
Kamniškem: Kamnik, Mengeš;
Tržiškem: Trzin;
Kranjska gora: Kranjska gora;
Radovljiskem: Radovljica, Kropa, Bohinjska Bistrica.

Od deželnega odbora kranjskega, v Ljubljani, 3. februarja 1888.

CACAO
in
ČOKOLADA
VICTOR
SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (800—60)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delikates, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštnemu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,
c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Vabilo

Šestemu rednemu občnemu zboru
„Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani,

kateri bode

dne 19. februarja 1888 ob 10. uri zjutraj
v društveni pisarni

na Marije Terezije cesti v Ljubljani.

Dnevni red:

1. Nagovor ravnatelja.
2. Poročilo blagajnika.
3. Poročilo nadzorstvenega odbora.
4. Volitev ravnateljskega odbora, in sicer:
 - a) ravnatelja,
 - b) blagajnika,
 - c) kontrolorja in
 - d) 2 namestnikov.
5. Predlogi društvenikov.

K polnoštevilnej udeležbi vabi častite deležnike najljubneje

ravnateljski odbor.

Ljubljana, dne 31. januarja 1888.

Naznanilo nadzorstvenega odbora „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ v Ljubljani.

Nadzorstvo „Kmetске posojilnice Ljubljanske okolice“ je pregledalo in primerjalo letne račune za 1887. leto in naznanja, da so pregledani letni računi in bilanca razpoloženi na spregled v zadružni pisarni, kakor to zahteva §. 30., al. 3. društvenih pravil.

Ljubljana, dne 31. januarja 1888.

(92) Nadzorstveni odbor.

Gospodinje!

Kupujte premog jedino
le v zapečatenih vrečah...

(77—3)

V „Narodni Tiskarni“ v Ljubljani
prodajajo se

Jurčičevi zbrani spisi
po znižani cenl.

1. zvezek: Deseti brat. Roman.
2. zvezek: I. Jurij Kozjak, slovenski janičar. Povest iz 15. stoletja domače zgodovine. — II. Spomini na deda. Pravljice in povesti iz slovenskega naroda. — III. Jesensko noč mej slovenskimi polbarji. Črtice iz življenja našega naroda. — IV. Spomini starega Slovence ali črtice iz njegovega življenja.
3. zvezek: I. Domen. Povest. — II. Jurij Kobila. Izvirna povest iz časov lutrovske reformacije. — III. Dva prijatelja. — IV. Vrbani Smukova ženitev. Humoriistična povest iz narodnega življenja. — V. Golida. Povest po resnični dogodbi. — VI. Kozlovski sodba v Višnji Gori. Lepa povest iz stare zgodovine.
4. zvezek: I. Tihotapec. Povest iz domačega življenja kranjskih Slovencev. — II. Grad Rojtnje. Povest za slovensko ljudstvo. — III. Klosterski žolnir. Izvirna povest iz 18. stoletja. — IV. Dva brata. Resnična povest.
5. zvezek: I. Hči mestnega sodnika. Izvirna zgodovinska povest iz 15. stoletja. — II. Nemški valpet. Povest. — III. Sin kmetkega cesarja. Povest iz 16. stoletja. — IV. Lipe. Povest. — V. Pipa tobaka. Povest. — VI. V vojni krajini. Povest.
6. zvezek: I. Sosedov sin. — II. Moč in pravica. — III. Telčija petenka. Obraz iz našega mestnega življenja. — IV. Bojim se te. Zgodovinska povest. — V. Ponarejeni bankovci. Povest iz domačega življenja. — VI. Kako je Kotarjev Peter pokoro delal, ker je krompir kradel. — VII. Črta iz življenja rolitinega agitatorja.

Zvezek po 60 kr.,
eleg. vezan po 1 gld.
Pri vnanjih naročilih velja poština za posamični nezvezek 5 kr.,
za vezani 10 kr.

Dijaki
dobivajo Jurčičeve
„Zbrane spise“ po
50 kr. izvod, ako
si naročé skupno
najmanj deset izvodov.

Prodajajo se v

(37—5)

„NARODNI TISKARNI“
v Ljubljani,

Kongresni trg,

Gledališka stolba.